

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
Direcția generală de soluționare a contestațiilor

DECIZIA nr. I 2006
privind soluționarea contestației depusa de
S.C. P S.R.L

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscala a fost sesizata de Direcția generală de Administrare a Marilor Contribuabili asupra contestației formulata de **S.C. P S.R.L.** împotriva Deciziei de impunere DIN 03.02.2006, încheiata de organele de inspecție fiscala ale Direcției generale de Administrare a Marilor Contribuabili - Activitatea de inspecție fiscala.

Contestația are ca obiect sume reprezentând taxa pe valoarea adăugata, dobânzi si penalitati de intarziere aferente.

Totodata, societatea solicita si **suspendarea executarii obligatiilor** stabilite prin decizia de impunere din 03.02.2006.

Contestația a fost depusa in termenul prevăzut de art. 177 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, privind Codul de procedura fiscală, republicata, in raport de data comunicarii deciziei de impunere din 03.02.2006, respectiv 09.02.2006, conform stampilei societatii aplicata pe adresa de inaintare a deciziei si de data inregistrarii contestației la Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, respectiv 03.03.2006.

Vazand ca in speța sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 175 si art. 179 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, Agenția Națională de Administrare Fiscala, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investita sa se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. P S.R.L contesta decizia de impunere din 03.02.2006 emisa de organele de inspectie fiscala ale

***Directiei generale de administrare a marilor contribuabili -
Activitatea de inspectie fiscala, precizând următoarele:***

SC P SRL nu este de acord cu interpretarea organelor de inspectie fiscala si considera ca societatea nu trebuia sa calculeze taxa pe valoarea adaugata aferenta primelor de asigurare facturate clientilor. In acest sens, din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata, SC P SRL a desfasurat doua operatiuni distincte, leasing si intermediere in asigurari. In conformitate cu principiile general acceptate care reglementeaza taxa pe valoarea adaugata aceste doua operatiuni vor trebui tratate separate din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata. In cazul SC P SRL, leasing-ul este subiect de taxa pe valoarea adaugata, iar intermedierea in asigurare este scutita de taxa pe valoarea adaugata.

Argumentele societatii in baza carora incheierea de contracte de asigurare pentru bunurile date in leasing nu sunt parte din operatiunea de leasing si nu sunt cheltuieli accesorii serviciului principal, ci un serviciu total diferit din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata, sunt urmatoarele:

1. In interpretarea organelor de inspectie fiscala nu se tine cont de faptul ca SC P SRL a fost intermediar in operatiunile de asigurare in conformitate cu prevederile legale.

In perioada 01.01.2000 – 31.12.2004 pentru contractele de leasing financiar, SC P SRL a incheiat un contract de intermediere in asigurari, contract de agent, cu A S.A, societate de asigurari autorizata sa desfasoare astfel de activitati in Romania. In baza acestui contract SC P SRL a fost autorizata sa actioneze pentru si in numele companiei de asigurari si sa efectueze toate activitatile specifice, inclusiv colectarea primelor de asigurare de la clienti si plata acestor prime catre compania de asigurari.

Conform art. 34 alin. (1) din Legea nr. 32/2000 privind societatile de asigurare si supravegherea asigurarilor, in baza acestui contract SC P SRL avea calitatea de intermediar in asigurari.

Conform art. 6 lit. i din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 17/2000, art. 9 alin. (2) lit. e din Legea nr. 345/2002 si art. 141 alin. (2) lit. d din Legea nr. 571/2003, in vigoare in perioada supusa inspectiei fiscale, respective 2000 – 2004, primele de asigurare nu sunt purtatoare de taxa pe valoarea adaugata.

2. Organul de inspectie fiscala a avut in vedere numai aspectul formal al operatiunii, nu si substanta acesteia: singurul argument care

sustine interpretarea organului fiscal este faptul ca politele au fost incheiate pe numele locatorului, SC P SRL, si nu al utilizatorului, care insa este cel care suporta riscurile si beneficiile aferente bunului acordat in leasing, inclusiv cele legate de asigurare.

De fapt, utilizatorul beneficiaza de aceasta asigurare si suporta costul acesteia, conform art. 10 lit. e din Ordonanta Guvernului nr. 51/1997. In caz contrar, utilizatorul insusi suporta paguba ce ar putea sa apara in caz de accident, furt, etc., in conformitate cu prevederile art. 10 lit. f din Ordonanta Guvernului nr. 51/1997. In acest caz pentru SC P SRL asigurarea reprezinta garantie suplimentara pentru bunul respectiv.

SC P SRL a pus la dispozitia clientului doua servicii total diferite: unul de finantare pe baza unui contract de leasing si unul de asigurare in baza calitatii de intermediar in asigurari.

In caz de furt sau dauna totala, cand valoarea reparatiei depaseste valoarea asigurata, SC P SRL nu este despagubit decat cu diferenta de capital finantat si ramas nerecuperat pana la data producerii evenimentului asigurat. Pentru partea de capital deja achitata de utilizator, asiguratorul il despagubeste direct pe acesta in baza politei existente.

3. Avand in vedere ca din punct de vedere fiscal autoritatile fiscale accepta faptul ca in cazul leasingului financiar, riscurile si beneficiile economice se transfera utilizatorului, drept pentru care, conform legii, acesta inregistreaza bunul in contabilitate si il amortizeaza, este normal ca si in ceea ce priveste asigurarea, beneficiarul de drept al acestuia sa fie considerat tot utilizatorul.

Nu este normal ca pentru serviciul de leasing utilizatorul sa fie privit ca si proprietar, iar pentru seviciul de asigurare, SC P SRL sa fie privita ca proprietar. Practic, asa cum in certificatul de inmatriculare al masinii apare ca proprietar SC P SRL, dar utilizatorul inregistreaza masina in contabilitate, tot asa si in cazul politei de asigurare, desi este incheiata pe numele SC P SRL, trebuie considerat ca beneficiarul acesteia este utilizatorul.

Pornind deci de la principiul conform caruia substanta economica a tranzactiei primeaza asupra formei juridice, organul fiscal ar trebui sa accepte faptul ca beneficiarul asigurarii este utilizatorul, chiar daca pe polita de asigurare este inscris numele SC P SRL, iar operatiunea reprezinta intermediere in asigurare si nu decontare de costuri accesorii. Acest principiu contabil, cu implicatiile

sale fiscale, general acceptat, ar trebui sa fie aplicat si activitatii de intermediere a politelor de asigurare desfasurata de SC P SRL.

4. Unele societati de leasing au lasat la latitudinea utilizatorilor incheierea politelor de asigurare. Acestea fiind incheiate direct cu societati de asigurare au fost scutite de taxa pe valoarea adaugata. Interpretarea organelor de inspectie fiscala conduce la distorsiuni concurentiale, in situatia in care o problema formala ajunge sa faca diferenta intre doua companii care opereaza pe piata leasingului din Romania.

5. Un argument in plus in favoarea acestei interpretari este faptul ca utilizatorii nu erau in nici un fel fortati sa incheie o polita de asigurare cu societatea de asigurari pentru care SC P SRL era agent de asigurari. Utilizatorul avea dreptul sa aleaga o alta companie de asigurari, in situatia in care aceasta ii oferea conditii mai bune. Exercitarea acestui drept liber de alegere reprezinta o dovada suplimentara a faptului ca beneficiarul asigurarii este utilizatorul si nu SC P SRL. Acesta este de asemenea un indicator important al faptului ca intermedierea de asigurari este un serviciu, obiect de activitate total separat al SC P SRL, care se va trata separat din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata si nu ca parte a celuiilalt serviciu, respectiv operatiune de leasing.

6. Incepand cu luna martie 2004, toate politele de asigurare aferente contractelor de leasing au fost transferate catre P Broker Asigurari, companie specializata in intermedierea de asigurari.

Aceasta factureaza separat, fara taxa pe valoarea adaugata, primele de asigurare pentru clientii contractelor de leasing, dar si in acest caz politele de asigurare sunt incheiate pe numele SC P SRL ca si proprietar de drept al bunurilor respective. Organul de inspectie fiscala a considerat ca este corect ca aceasta operatiune sa nu fie supusa taxei pe valoarea adaugata.

Avand in vedere ca substanta economica a operatiunii este aceeaasi cu situatia in care SC P SRL era intermediarul operatiunii de asigurare, tratamentul fiscal in ceea ce priveste taxa pe valoarea adaugata ar trebui sa fie acelasi in ambele cazuri: operatiune scutita de TVA.

7. Un alt aspect important in analiza acestui caz este felul in care a fost introdusa legislatia romaneasca privind taxa pe valoarea adaugata si care a fost punctul de pornire si spiritual al acestei legislatii. Legislatia romaneasca privind taxa pe valoarea adaugata a

rezultat din legislatia taxei pe valoarea adaugata din Uniunea Europeana.

Articolul 13 din Directiva a VI a Uniunii Europene prevede ca “operatiunile de asigurare si reasigurare, inclusiv serviciile aferente acestora desfasurate de brokerii si agentii de asigurare sunt scutite de TVA.”

Consultand experti in fiscalitate din tarile membre UE, societatea a efectuat o serie de analize cu privire la cazuri similare ale Curtii Europene de Justitie. Astfel, cazul C-349/96 se refera la o companie care emite carduri de credit ce include si o componenta de asigurare. Aceasta companie a achizitionat o asigurare globala de la o societate de asigurari si a platit primele de asigurare pentru clientii sai. Pe baza politei de asigurare, clientii beneficiau de despagubiri in cazul folosirii frauduloase a cardului, pierderii bagajelor in timpul calatoriilor, servicii medicale in caz de accident, etc.

Acest caz este perfect comparabil cu cazul SC P SRL intrucat este de asemenea in interesul companiei de carduri de credit ca posesorii cardurilor sa fie asigurati impotriva folosirii frauduloase a cardului, tot asa cum este in interesul SC P SRL ca utilizatorii bunurilor date in leasing sa beneficieze de asigurare impotriva accidentului, furtului, etc.

Compania de carduri de credit a achizitionat pentru acesti clienti, contra cost, in numele si in contul sau, in limitele serviciilor oferite de polita, asigurari pentru clientii sai prin intermediul unei societati de asigurari.

Principalele doua elemente avute in vedere de Curtea Europeana de Justitie in luarea deciziei au fost:

- Daca o tranzactie care cuprinde mai multe elemente trebuie privita ca o singura prestare sau poate fi privita ca avand doua prestari separate. Asa cum rezulta din traducerea deciziei Curtii Europene, sunt mai multe elemente care trebuie avute in vedere atunci cand se ia o decizie asupra faptului daca avem de-a face cu doua operatiuni separate:

- daca pentru “clientul tip” se presteaza mai multe servicii distincte principale sau un singur serviciu. Avand in vedere circumstantele mentionate mai sus, a rezultat ca operatiunea de asigurare este un serviciu distinct, principal, intrucat in definitiv asigurarea este prestata clientului de catre compania de asigurari – clientul beneficiind de acest serviciu – si nu furnizorul care doar a

intermediat aceasta asigurare. Circumstantele prezentate mai sus indica faptul ca utilizatorii intentioneaza sa achizitioneze doua servicii distincte: o asigurare si o finantare. In consecinta, asigurarea trebuie scutita de taxa pe valoarea adaugata in orice situatie.

- facturarea unui singur prôt pentru ambele servicii nu este considerate relevanta de catre curte, in determinarea faptului ca sunt doua servicii distincte: chiar si in cazul unui singur pret, daca utilizatorul intentioneaza sa cumpere doua servicii separate, tranzactia trebuie privita ca doua operatiuni distincte si impartite in consecinta.

- Daca firma a actionat ca si asigurator: Curtea a decis ca indiferent daca firma a fost sau nu asigurator in sensul legii, daca a achizitionat o asigurare globala pentru clientii sai, atunci a efectuat o tranzactie de asigurare. In cazul in care decizia mai sus mentionata nu este respectata de catre autoritatile fiscale sau curtile de justitie din tarile membre, atunci se incalca legislatia UE, iar contribuabilul poate demara procedurile legale aferente.

Chiar si in cazul in care SC P SRL nu ar fi avut calitatea de intermediar in ceea ce priveste raportul dintre asigurator si utilizatorul platitor, SC P SRL nu ar fi putut colecta taxa pe valoarea adaugata aferenta cheltuielilor efectuate cu primele de asigurare, din urmatoarele motive:

1. Conform art. 2 lit. b din Ordonanta Guvernului nr. 51/1997, rata de leasing reprezinta, in cazul leasingului financiar cota parte din valoarea de intrare a bunului si a dobanzii de leasing.

Organele de inspectie fiscala adauga la lege cand impun peste definitia legala includerea in structura ratei de leasing a cheltuielilor de asigurare, numai in scopul de a fi aplicat taxa pe valoarea adaugata. Nici o dispozitie legala nu permite o astfel de alcatuire a ratei de leasing.

2. Organele de inspectie fiscala au asimilat in mod netemeinic recuperarea contractuala a sumelor reprezentand prime de asigurare, cu realizarea de activitati si servicii comerciale a caror finalitate va fi purtatoare de taxa pe valoarea adaugata. TVA se aplica doar in momentul in care se presteaza un serviciu, sau se transmite un bun catre consumatorul final, ori, in speta, prin operatiunea de refacturare a primei nu se produce valoare economica si nu se presteaza servicii

care sa justifice aplicarea TVA. Pur si simplu este recuperata contractual o suma care nu face parte din bunul oferit in leasing.

Potrivit art. 1093 din Codul civil, plata poate fi facuta de debitor sau de orice persoana interesata, in cazul societatii plata politei de asigurare este in cele din urma suportata de utilizator.

3. Este gresita calificarea cheltuielilor locatorului cu asigurarea ca facand parte din bunul oferit spre leasing catre locator intrucat nici macar partile contractuale nu sunt aceleasi.

4. Societatea nu putea colecta taxa pe valoarea adaugata decat pentru "bunuri care urmeaza a fi predate in regim de leasing". Potrivit normelor privind inregistrarea in contabilitate a operatiunilor de leasing, aprobate prin Ordinul nr. 686/1999, taxa pe valoarea adaugata se calculeaza la pretul de achizitie al bunului care urmeaza a fi predate in leasing, dobanzile si contravaloarea asigurarii nefiind purtatoare de TVA.

Prin contestatia formulata societatea solicita si suspendarea executarii deciziei contestate pana la momentul solutionarii contestatiei, avand in vedere faptul ca sumele respective nu sunt datorate de catre SC P SRL, iar plata acestora ar afecta negative activitatea desfasurata de aceasta

II. Prin raportul de inspectie fiscala incheiat in data de 27.01.2006, care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestata, organele de inspectie fiscala ale Directiei generale de administrare a marilor contribuabili - Activitatea de inspectie fiscala au constatat urmatoarele:

Referitor la taxa pe valoarea adaugata:

Perioada supusa verificării: **01.01.2000 - 31.12.2004.**

Urmare verificarilor privind corectitudinea bazei de impunere s-a constatat ca pentru perioada verificata, societatea nu a calculat taxa pe valoarea adaugata pentru veniturile obtinute din asigurarea bunurilor acordate in regim de leasing financiar.

Potrivit art. 9 lit. f din Ordonanta Guvernului nr. 51/1997, republicata, locatorul/finantatorul are obligatia sa asigure, printr-o societate de asigurari bunurile oferite in leasing. Prin urmare, societatea de leasing, in calitate de proprietar al bunului care face obiectul contractului de leasing, are obligatia sa asigure bunul respectiv urmand ca prin ratele de leasing sa-si recupereze toate

cheltuielile efectuate, inclusiv cele de asigurare, deoarece asigurarea face parte din rata de leasing.

Societatea a respectat prevederile Ordonantei Guvernului nr. 51/1997 incheiind polite de asigurare pentru bunurile oferite in leasing. Din politele de asigurare s-a constatat ca beneficiar al asigurarii este SC P SRL, iar costul acesteia a fost inregistrat pe cheltuieli conform Legii contabilitatii. Costul cu asigurarea a fost facturat catre utilizatorii bunurilor, dar fara sa se aplice si cota de TVA de 19% la valoarea acesteia desi face parte din rata de leasing.

Intrucat societatea nu a colectat taxa pe valoarea adaugata la facturarea asigurarii bunurilor date in regim de leasing, pentru perioada 01.01.2000 – 01.06.2002, au fost incalcate prevederile art. 2 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 17/2000, pentru perioada 01.06.2002 – 31.12.2003 au fost incalcate prevederile art. 18 alin. (1) lit. a din Legea nr. 345/2002, iar pentru perioada 01.10.2004 – 31.12.2004 au fost incalcate prevederile art. 137 alin. (1) lit. a si alin. (2) lit. b din Legea nr. 571/2003.

In urma recalcularii taxei pe valoarea adaugata s-a stabilit un debit suplimentar de plata, dobanzi si penalitati de intarziere aferente.

III. Luând in considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum si actele normative invocate de contestatoare si organele de inspectie fiscală, se retin următoarele:

1) Referitor la taxa pe valoarea adaugata, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investita sa se pronunțe daca operatiunea de refacturare a primelor de asigurare catre utilizatori reprezinta operatiune taxabila din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata.

In fapt, in perioada 01.07.2001 – 31.12.2004 contestatoarea a refacturat utilizatorilor bunurilor preluate in regim de leasing primele de asigurare achitate catre S.C. A S.A. fara sa colecteze taxa pe valoarea adaugata aferenta.

Societatea a realizat venituri prin recuperarea de la clienti, utilizatori, a acestor cheltuieli cu asigurarea autovehiculelor aflate in proprietatea sa si livrate in regim de leasing acestora.

In drept, art. 2 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adaugata, in vigoare pana la data de 31.05.2002 se precizeaza:

“În sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprind operațiunile cu plată, precum și cele asimilate acestora, potrivit prezentei ordonanțe de urgență, efectuate de o manieră independentă de către contribuabili, privind:

a) livrări de bunuri mobile și/sau prestări de servicii efectuate în cadrul exercitării activității profesionale;

[...]”.

In legatura cu aceste prevederi, la pct. 1.3 din Normele de aplicare a Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adaugata, cu modificarile si completarile ulterioare aprobate prin Hotararea Guvernului nr. 401/2000, se precizeaza:

"Prin prestare de servicii, în sensul taxei pe valoarea adăugată, se înțelege orice activitate desfășurată de un contribuabil, care nu constituie livrare de bunuri mobile sau transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile.

Astfel de activități pot avea ca obiect:

[...]

e) operațiuni de leasing;

[...]”

Aceleasi prevederi legale au fost mentinute si prin art. 4 din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adaugata, in vigoare in perioada 01.06.2002 – 31.12.2003 si art. 129 din Legea nr. 571/2002 privind Codul fiscal, in vigoare incepand cu data de 01.01.2004.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta ca asigurarile au fost incheiate in nume propriu de catre S.C. P S.R.L care este atat beneficiarul politelor de asigurare cat si proprietarul autovehiculelor predate in regim de leasing catre utilizatori, aceasta avand totodata si obligatia legala de a asigura autovehiculele, astfel incat **veniturile reprezentand recuperarea de**

la clienti a cheltuielilor cu primele de asigurare reprezinta, in fapt, venituri conexe activitatii de baza - leasing financiar.

Prin urmare operatiunea prin care societatea a refacturat catre utilizatori contravaloarea primelor de asigurare achitate catre S.C. A S.A. este asimilata prestarilor de servicii, impozabila din punct de vedere al taxei pe valoarea adaugata.

Veniturile realizate de contestatoare in perioada 01.07.2001 – 31.12.2004 privind recuperarea de la clienti - utilizatori, a unor cheltuieli cu asigurarea autovehiculelor aflate in proprietatea sa si livrate in regim de leasing acestora reprezinta in fapt venituri aferente activitatii de baza - leasing financiar - si care intra in sfera de aplicare a taxei pe valoarea adaugata fiind o activitate de prestari servicii, astfel incat societatea avea obligatia legala de a colecta taxa pe valoarea adaugata, pentru perioada mai sus mentionata, taxa calculata conform anexelor nr. 15/2 – 15/6 la raportul de inspectie fiscala.

Mai mult, potrivit art. 18 alin. (2) din Legea nr. 345/2002, in vigoare in perioada 01.06.2002 – 31.12.2003, *“sunt cuprinse în baza de impozitare:*

[...]

b) cheltuieli accesorii cum ar fi: comisioanele, cheltuielile de ambalare, transport și asigurare, decontate cumpărătorului sau clientului.

[...].”

Conform art. 137 din Legea nr. 571/2003, in vigoare incepand cu data de 01.01.2004, *“baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată este constituită din:*

(1) a) pentru livrări de bunuri și prestări de servicii, altele decât cele prevăzute la lit. b) și c), din tot ceea ce constituie contrapartidă obținută sau care urmează a fi obținută de furnizor ori prestator din partea cumpărătorului, beneficiarului sau a unui terț, inclusiv subvențiile direct legate de prețul acestor operațiuni;

[...]

(2) Se cuprind în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată:

a) impozitele, taxele, dacă prin lege nu se prevede altfel, exclusiv taxa pe valoarea adăugată;

b) cheltuielile accesorii, cum ar fi: comisioanele, cheltuielile de ambalare, transport și asigurare, decontate cumpărătorului sau clientului.

[...].”

Avand in vedere cele de mai sus, contestatoarea are obligatia includerii in baza de impozitare a taxei pe valoarea adaugata si a cheltuielilor cu asigurarea, decontate utilizatorilor, si in consecinta, colectarea taxei aferenta. Astfel, baza de impozitare a operatiunii de leasing nu poate fi fragmentata pe parti componente. In fapt, contravaloarea asigurarii face parte din rata de leasing.

Se retine ca in sensul celor de mai sus este si punctul de vedere al Directiei legislatie impozite indirecte, exprimat prin adresa din 30.01.2004.

Avand in vedere cele de mai sus, pentru acest capat de cerere se va respinge ca neintemeiata contestatia formulata S.C. P S.R.L.

Argumentele contestatoarei prezentate atat prin contestatia formulata cat si prin adresa din 14.04.2006, potrivit carora in baza contractului de intermediere in asigurari incheiat cu SC. A S.A, S.C. P S.R.L are calitatea de intermediar in asigurari, fapt pentru care primele de asigurare nu sunt purtatoare de taxa pe valoarea adaugata, conform prevederilor art. 6 lit. i din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 17/2000, art. 9 alin. (2) lit. e din Legea nr. 345/2002 si art. 141 alin. (2) lit. d din Legea nr. 571/2003, nu pot fi retinute in solutionarea favorabila a contestatiei intrucat societatea nu a actionat ca intermediar intre utilizator si asigurator, adica intre persoanele fizice si juridice care foloseau bunurile in regim de leasing si SC. A S.A. - politele fiind incheiate pe numele S.C. P S.R.L care este beneficiarul asigurarii si proprietarul masinilor, avand si obligatia de a le asigura conform prevederilor art. 9 lit. f din Legea nr. 51/1997, republicata, privind operatiunile de leasing si societatile de leasing, cu modificarile si completarile ulterioare, iar refacturarea s-a efectuat pentru serviciile prestate de SC. A S.A. pentru S.C. P S.R.L

Recuperarea de catre societate a cheltuielilor cu primele de asigurare nu reprezinta activitate de intermediere in asigurari.

Se retine totodata ca motivatia contestatoarei referitoare la faptul ca a actionat ca intermediar in asigurari nu este intemeiata

avand in vedere prevederile art. 2 pct. 2 din Legea nr.32/2000 privind societățile de asigurare si supravegherea asigurărilor, care precizeaza ca agentul de asigurare este "persoana fizică sau juridică abilitată, în baza autorizării unui asigurător, să negocieze sau să încheie în numele si în contul asigurătorului contracte de asigurare cu terții, conform condițiilor stipulate în contractul de mandat încheiat, fără să aibă calitatea de asigurător sau de broker de asigurare", precum si cele ale pct. 58 din Legea nr. 403/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 32/2000 privind societățile de asigurare și supravegherea asigurărilor care precizeaza ca agent de asigurare este "persoana fizică sau juridică împuternicită, în baza autorizării unui asigurător ori reasigurător, să încheie în numele și în contul asigurătorului sau reasigurătorului, contracte de asigurare ori de reasigurare cu terții, conform condițiilor stipulate în contractul de mandat încheiat, fără să aibă calitatea de asigurător/reasigurător, broker de asigurare și/sau de reasigurare".

Din analiza constatarilor organelor de inspectie fiscala rezulta ca asiguratul nu este o terta persoana, respectiv utilizatorii bunurilor, asiguratul si beneficiarul asigurarii fiind contestatoarea.

Se retine ca in perioada 2001 – 2004 S.C. P S.R.L a avut incheiat un contract de intermediere asigurari cu SC. A S.A, societate de asigurari autorizata sa desfasoare astfel de activitati in Romania. In baza acestui contract S.C. P S.R.L a fost autorizata sa actioneze pentru si in numele companiei de asigurari si sa efectueze toate activitatile specifice, inclusiv colectarea primelor si plata acestora catre compania de asigurari.

Contestatoarea a intermediat asigurari intre SC. A S.A si S.C. P S.R.L. Pentru acesta intermediere contestatoarea, in calitate de agent avea dreptul la un comision calculat asupra primelor de asigurare incasate si depuse la SC. A S.A.

Organele de inspectie fiscala au verificat aceasta intermediere si au constatat ca facturarea comisionului catre societatea de asigurari pentru intermediere se incadreaza in prevederile legale referitoare la scutirea de taxa pe valoarea adaugata a societăților de asigurare si/sau reasigurare, inclusiv intermediarii in astfel de activitati, prevazute de art. 6 lit. i din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 17/2000, art. 9 alin. (2) lit. e din Legea nr. 345/2002 si art. 141 alin. (2) lit. d din Legea nr.

571/2003, fapt pentru care nu au calculat taxa pe valoarea adaugata pentru aceasta activitate de intermediere in asigurari.

De asemenea, in ceea ce priveste invocarea de catre contestatoare atat prin contestatia formulata cat si prin adresa din 14.04.2006 a deciziei Curtii Europene de Justitie, referitoare la cazul C – 349/96, se retine ca aceasta este opozabila doar autoritatilor fiscale din tarile membre ale Uniunii Europene.

Referitor la argumentele contestatoarei prezentate atat prin contestatia formulata cat si prin adresa din 14.04.2006, conform carora potrivit art. 2 lit. b din Ordonanta Guvernului nr. 51/1997, rata de leasing reprezinta, in cazului leasingului financiar, cota parte din valoarea de intrare a bunului si a dobanzii de leasing, organele fiscale adaugand la lege prin includerea in rata de leasing a cheltuielilor de asigurare, acestea nu pot fi retinute in solutionarea favorabila a contestatiei intrucat asa cum rezulta din documentele anexate la dosarul cauzei valoarea politelor de asigurare reprezinta o cheltuiala pentru S.C. P S.R.L, respectiv cheltuieli conexe ale activitatii de baza care se recupereaza de la utilizatori conform prevederilor art. 10 lit. f din Ordonanta Guvernului nr. 51/1997, republicata, care precizeaza ca *“utilizatorul se obligă să își asume pentru întreaga perioadă a contractului, în lipsa unei stipulații contrare, totalitatea obligațiilor care decurg din folosirea bunului direct sau prin prepușii săi, inclusiv riscul pierderii, distrugerii sau avarierii bunului utilizat, din cauze fortuite, și continuitatea plăților cu titlu de rată de leasing până la achitarea integrală a valorii contractului de leasing”*.

In ceea ce priveste argumentele contestatoarei prezentate prin adresa din 14.04.2006, referitoare la faptul ca interpretarea oficiala a legii, potrivit Constitutiei, nu poate fi facuta decat printr-un alt act normativ sau numai de catre instantele de judecata si comunicata direct contribuabililor, iar adresa emisa de Directia generala legislatie impozite indirecte din cadrul Ministerului Finantelor Publice, prin care se interpreteaza tratamentul TVA al primelor de asigurare facturate clientilor de catre societatile de leasing nu a parvenit societatii pe cale oficiala, nu pot fi retinute in solutionarea favorabila a contestatiei intrucat prin decizia de impunere contestata care a avut la baza constatările din raportul de

inspectie fiscala intocmit in data de 27.01.2006 obligatiile fiscale contestate de societate au fost stabilite in baza prevederilor Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 17/2000, Legii nr. 345/2002 si Legii nr. 571/2003.

De asemenea si prin prezenta decizie contestatia a fost respinsa avandu-se in vedere actele normative invocate anterior, adresa mai sus mentionata, fiind in sensul celor retinute prin prezenta.

2. Referitor la dobanzile si la penalitatile de intarziere aferente taxei pe valoarea adaugata, avand in vedere faptul ca stabilirea de dobanzi si penalitati de intarziere aferente taxei pe valoarea adaugata in sarcina contestatoarei reprezinta masura accesorie in raport cu debitul, iar in sarcina S.C. P S.R.L a fost retinut debitul de natura taxei pe valoarea adaugata, aceasta datoreaza si sumele cu titlu de dobanzi si penalitati de intarziere reprezentand masura accesorie, conform principiului de drept **“accessorium sequitur principalem”**, art. 31 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 17/2000, art. 33 din Legea nr. 345/2002, pct. 3 din Ordonanta Guvernului nr. 26/2001 si art. 108, art. 109 si art. 114 din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003, drept pentru care contestatia referitoare la acest capat de cerere urmeaza sa fie respinsa ca neintemeiata.

3. Referitor la solicitarea S.C. P S.R.L de suspendare a executarii deciziei de impunere nr. 10/03.02.2006, se retine ca in conformitate cu art. 185 alin. (1) si alin. (2) din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata:

“(1) Introducerea contestatiei pe calea administrativa de atac nu suspenda executarea actului administrativ fiscal.

(2) Organul de solutionare a contestatiei poate suspenda executarea actului administrativ atacat pâna la solutionarea contestatiei, la cererea temeinic justificata a contestatorului”.

Prin urmare, organul de solutionare a contestatiei poate acorda suspendarea pana la solutionarea contestatiei, astfel incat avand in vedere solutia pronuntata prin prezenta decizie, cererea contestatoarei se va respinge ca ramasa fara obiect, contestatia societatii fiind solutionata definitiv in sistemul cailor administrative de atac.

4. In ceea ce priveste argumentele S.C. P S.R.L prezentate atat prin contestatia formulata cat si prin adresa din 14.04.2006, referitoare la faptul ca in situatia in care politele de asigurare au fost incheiate direct cu societati de asigurare au fost scutite de TVA si in consecinta interpretarea organelor de inspectie fiscala a condus la distorsiuni concurentiale, se retine ca Directia generala de solutionare a contestatiilor din cadrul Agentiei Nationale de Administrare Fiscala a sesizat Directia generala legislatie impozite indirecte din cadrul Ministerului Finantelor Publice, competenta in solutionarea acestor aspecte, directie de la care contestatoarea urmeaza sa primeasca raspuns.

De asemenea, in ceea ce priveste argumentele contestatoarei prezentate atat prin contestatia formulata cat si prin adresa din 14.04.2006, argumente referitoare la faptul ca in ceea ce priveste continutul economic al tranzactiei de leasing financiar, nu este corect ca utilizatorul sa fie privit din punct de vedere fiscal ca proprietar, iar din punct de vedere al serviciului de asigurare, S.C. P S.R.L sa fie privit ca proprietar, aceasta reprezentand o inconsecventa de tratament fiscal intrucat nu se respecta prevederile art. 25 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se retine ca prin aceeasi adresa mentionata mai sus, Directia generala de solutionare a contestatiilor a sesizat Directia generala legislatie impozite indirecte din cadrul Ministerului Finantelor Publice, competenta in solutionarea acestor aspecte, directie de la care contestatoarea urmeaza sa primeasca raspuns.

Pentru considerentele arătate in conținutul deciziei si in temeiul prevederilor art. 2 din Ordonanta de urgenta a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adaugata, pct. 1.3 din Normele de aplicare a Ordonantei de urgenta a Guvernului nr. 17/2000, art. 4 si art. 18 alin. (2) din Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adaugata, art. 129 si art. 137 din Legea nr. 571/2002 privind Codul fiscal coroborate cu prevederile art. 175 alin. (1), art. 179 alin. (1), art. 180, art. 185 si art.186 din Ordonanta Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicata, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiata a contestației formulata de **S.C. P S.R.L** referitoare la sume reprezentând taxa pe valoarea adăugata, dobânzi si penalitati de intarziere aferente.

2. Respingerea ca ramasa fara obiect a cererii de suspendare a executarii Deciziei de impunere din 03.02.2006.

3. Transmiterea contestatiei si adresei din 14.04.2006 de completare a contestatiei, Directiei generale legislatie impozite indirecte pentru aspectele referitoare la precizarile legislative.

Prezenta decizie poate fi atacata la Curtea de Apel in termen de 6 luni de la data comunicării.